

ind imellem de alt eksisterende Extratog og de ordinære Tog. Dernæst er der et andet Spørgsmaal, og det er, om Ministeren vil benytte Natten med? Dersom han vil det, saa maa han ikke fjøre paa de sjællandske Baner, thi der tror jeg ikke, der for denne Sags Skyld vil blive indrettet Kjørsel om Natten, hvilket jo ogsaa maa tages med i Beregning. Men naar jeg nu ogsaa antager, at den høitærede Ministers Beregning i denne Retning vil slaa til, saa er der dog et Moment, som han ikke har taget med i Betragtning, og det er: Uheld, og ligesom man i et godt Overflag altid beregner Tid for uforudsete Udgifter, saaledes vil det ogsaa være heldigt her at regne Noget for uforudsete Uheld. Jeg mener dermed nærmest saadanne smaa Ulemper, som at man kan faae Vind og Strøm imod sig, at der kan ske Uheld ved Bugseringen og andre deslige Ting. Men jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at der jo ogsaa kan indtræde større Uheld. Den høitærede Minister vil maaste sige, at det jo er i den smukke Aarstid, at Vælfærne foretages; men jeg skal henlede Opmærksomheden paa det spierlige i, at vi have haft Storm næsten hver Gang, vi have skullet transportere Tropper over. Dette har meget hyppigt forhindret Tropperne i at komme over i rette Tid, ja, vi mindes jo Alle en meget sørgelig Begivenhed, som knytter sig til Leirtransporten. Maaste der endnu i dette Døgn ligger Braget af et lille Krigsfartøi i Hornbækbugten, og maaste en Del af de Paagjældende endnu mindes, at de paa en ubehagelig Maade have tumlet omkring i Bugten ved Kullen i Transportbaaden, der blev sluppet af Bugserfartøiet, og heldigvis drivende ind mod den svenske Kyst, og ikke ud i Kattegat, hvor de saa bagefter bleve fiske op igjen. Alle disse større eller mindre Omstændigheder træde ind med en vis Friktion, og naar man ikke tager denne Friktion med i Betragtning, saa kommer man meget let tilført. Jeg haaber, at den høitærede Minister idetmindste vil give mig 1 Dag for denne Friktion, og naar saa den høitærede Ministers 5 Dage komme til, saa bliver det 6 Dage. Naar Tropperne skulle være hjemme 1 Dag før Permitteringen, saa bliver det 7 Dage. Dagen efter Ankomsten til Leiren, tror jeg ikke, at den høitærede Minister vil kunne faae Tropperne til at foretage Vælfæ, thi man maa erindre, at der jo er saa meget ved Administrationen at gjøre; der er saa mange Bestemmelser, som man fordrer, at Tropperne skulde gøres bekendte med, Bestemmelser, som de ikke ere bekendte med, førend de komme til Leiren, men for hvis Overtrædelse de blive straffede, og hertil og til at indrette sig i Leiren behøves idetmindste 1 Dag. Dagen, førend Afgangen fra Leiren finder Sted, sker den største Del af Eftersynet, og paa den Dag er det derfor meget vanskeligt at anfille Vælfæ af nogen som helst Betydning, og naar man saa tager den

store Vælfæ paa 8 Dage med, saa ser jeg ikke rettere, end at man, hvis Skyvælfærne skulle vedblive og ikke ogsaa forkortes med en Tredeiel, ikke vil komme videre end til de Dage, som idag ere anførte, nemlig 10 Dage, og drages derfra de to Søndage, saa bliver det kun 8 Vælfæsdage. Vi staa altsaa ved en Vælfæ paa 8 høist 9 Dage, og det forekommer mig da rigtignok, at det at sætte Alt det i Scene, som hører til for at etablere en Leir — og det er overordentlig Meget — for at faae en Vælfæ paa 8 a 9 Dage, er at gjøre lidt vel meget ud af det, thi hvad er det, som opnaas i de 8 à 9 Dage? Det er jo det, at Afdelingerne tages sammen. Hovedtingen er jo, at Kompagnier og Batailloner blive saaledes indvovede, at de ere istand til at optræde i de større Hærlægeme ved de større Vælfæ. Jeg lægger ikke saa megen Vægt paa en større Del af de saakaldte Brigadevælfæ, navnlig af den Grund, at det ikke er Brigadechefen, der kommanderer sin Brigade, men derimod en General eller en Oberst, som kommanderer 5 ham mer eller mindre fremmede Afdelinger. Disse Vælfæ vil jeg altsaa ikke lægge megen Vægt paa, Hovedsagen er, som sagt, den, at Afdelingerne blive tagne sammen; men nogen Forberedelse vil der dog fordres til disse større Vælfæ, og derved bliver Dageantallet endnu mindre. Naar nu maaste den ærede Minister vil sige, at jeg selv har været med til at anbefale at gaa ned til 30 Dages Vælfæ, saa siger jeg dertil: Ja. Men det var paa Grundlag af, at Afdelingerne ikke først skulle koncentreras i Leiren og dernæst koncentreras eller spredes til Vælfæ, men det var paa Grundlag af, at Afdelingerne skulde blive i deres Garnisonssteder og der tages sammen 12—14 Dage, derpaa koncentreras til det Punkt, hvor de større Vælfæ skulde finde Sted, og saa deltage deri i 10 Dage. Det var Tanken ved Kantonnementsvælfærne. Tanken hermed ligner meget det, som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) fremstattede, og som jeg skal anbefale til den høitærede Ministers velvillige Overveelse, idet jeg tror, at, dersom en Tanke af den Natur kunde træde i Stedet for den, som den ærede Minister her har fremsført, vilde en overordentlig stor Del af de Betæneligheder, som mange ærede Medlemmer have ved dette Lovforslag, falde bort. Hvad den finantzielle Side af Sagen angaar, skal jeg sige, at, om den høitærede Minister end lægger Vælfærne nok saa meget over paa det Terrain, som den ærede Minister antydede, saa vilde Udgifterne ikke derved i væsentlig Grad forringes, hvis man ikke stadigt bevæger sig paa Heben, men gaar over opdyrket Terrain. Nu kunne Kantonnementsvælfæ ikke finde Sted paa Heben, det bliver alene Bivoualvælfæ; paa Heben alene kan ikke nogen sammenhængende og sammensat Vælfæ med nogen Mening i finde Sted. Hvis den ærede Minister vidste, hvad Kval man har, naar man